

Z á p i s o v ý p o v ě d ě

Dne 21.11.1949 byl z vazby předveden

Jiří Krbeč

NAR. 22.5.1914 v Klatovech, příslušný do rodiště, čs. státní příslušník, ženatý, české národnosti, říms. katolík, syn Antonína a Cecilie roz. Svobodové, manželka Miloslava roz. Pártlová, odborný lékař - chirurg, popr. zdrav. v zál., bytem Klatovy, Balbínova 45

a udává:

Jsem synem zemřelého Antonína Krbece, býv. majitele sočovkárny v Klatovech. V roce 1920 jsem po otci osiřel a asi po 4 letech se matka provdala za Jaroslava Tmouce, který převzal živnost po mém otci a tuto vede do dnešního dne s mým bratrem Vladimírem Krbcem. Matka Cecilie vede domácnost a není jinak vzdělečně činná.

Mám celkem 3 sourozence a to: bratry Zdenka, ženatého, účetního na býv. Schwarzenberském panství v Hluboké, Vladimíra, ženatého, který vede s nevlastním otcem živnost v Klatovech a sestru Jaroslavu Tmoucovou, úřednici v textilní rozdělovně v Pízni.

Vychodil jsem obecnou školu a reálné gymnasium v Klatovech, dále jsem absolvoval lékařskou fakultu a vysokou školu tělovýchovnou na Karlově universitě v Praze. V červnu 1945 jsem byl promován na doktora medicíny a v téže roce jsem složil druhou státní zkoušku profesury tělocviku. Po skončení studia jsem nastoupil jako sekundář v nemocnici v Klatovech, kde působím dosud.

Oženil jsem se v říjnu 1944 v Miloslavu Pártlovou, která je dcerou býv. majitele výroby prádla. Já sám i moje manželka jsme sportovci a manželka je členkou národního lyžařského mužstva ČSR. Já sám jsem též lyžař - závodník.

V nemocnici mám měsíční plat 2.400 Kčs a stravu a v poslední půl roku k tomu zvláštní přídavek 2.100 Kčs. Dále mám 360 Kčs měs. z Ligy proti tuberkulose. Jiný příjem nemám. Byt neplatím, poněvadž bydlím u manželčiny rodiče ale podporován jím nejsem.

Za okupace jsem působil jako medik v klatovské nemocnici až roku 1943, kdy jsem byl povolán do Technische Nothilfe. V té době ližatění oba rodiče mojí snoubenky - pozdější manželky. Já jsem proto, abych byl osvobozen od služby v Nothilfe vstoupil do Kuratoria, kde jsem pak byl po dobu 7 měsíců a pak mně bylo umožněno vrátit se do nemocnice.

Od roku 1942 jsem byl členem ilegální organizace Spolek čs. mládeže a v tomto jsem byl činný až do konce války. Kromě toho jsem byl ve spojení s partyzánskou skupinou KAR, která při styku se sověty používala hesla "KACHNER". Dále jsem byl ve spojení s ruskou partyzánskou skupinou v Lukovišti.

Po osvobození jsem nebyl nikde politicky organizován a pro svůj je členství v Kuratoriu jsem neměl žádné nepříjemnosti. Ani únorov událostmi jsem nebyl nijak postížen. Prozatím jsem politicky nečinn.

Prptistátní činnost resp. činnost namířenou proti lidově demokratickému zřízení v republice jsem v celku nevyvíjel. Za svým povoláním a postavením jsem byl spokojen a měl jsem možnost postoupit

Četl:



tím jsem zastával funkci vedoucího chirurga. Asi před 2 měsíci, přesný čas si již nepamatuji, přišel za mnou do dvora mého soukromého bytu můj přítel Jan Prantl z Klatov a požádal mne, abych mu půjčil svůj vůz pro nějakou nutnou cestu, poněvadž jeho motocykl má rozbitý. K jakému účelu vozidlo potřebuje jsem se ho neptal ale měl jsem dojem, že ho použije pro něco nedovoleného. Zprvu jsem se zdráhal ale byl jsem Prantlem přemluven a vůz jsem mu půjčil. Ode mne tehdy odjel Prantl před 21 hodinou a vrátil se kolem půlnoci. O této jeho cestě jsme spolu celkem nemluvili a od té doby jsem ho delší dobu neviděl.

Druhý můj případ se udál takto: Asi před 10 dny přišel za mnou do nemocnice starší neznámý muž který říkal, že chce vyšetřit a když jsem si ho vzal do prázdné místnosti, která je v nemocnici k vyšetřování pacientů používána ohlásil se tento muž heslem "KECHNER" a přímo mně řekl, že se potřebuje dostat ke hranicím. Já jsem mu na to řekl, že chce-li od mne lékařskou pomoc že jsem mu k službám, jinak aby mne opustil. Muž odešel ale příští den přišel za mnou do nemocnice znovu. Já jsem mu nevěnoval pozornost a když se ke mně konečně dostal do vyšetřovací místnosti požádal mne přímo, poskytl-li bych mu pomoc při cestě do Pocinovic. Vzhledem k tomu, že se u mne hlásil heslem "Kechner", které jsem znal z ilegální činnosti z doby okupace a za druhé když prohlásil, že utrpěl křivdu nějakým nedorozuměním, která se v přítomné době nedá odčinit podlehl jsem jeho maléhání a pomoc jsem mu přislíbil, tak, že ho příležitostně do Pocinovic zavezu. V další debatě mně napřímo řekl, že je vysokým důstojníkem - nebo snad generálem ale nevím o něm nic bližšího. Domluvili jsme se, že dne 20.11.1949 přijede opět do Klatov a o 19 hodině že se sejde u hotelu Grand. Zmínil se, že s ním přijede osoba, která zná Klatovy. Více jsem se ho na nic nedotazoval, protože jsem nechtěl víc vědět. Nevím proto, kdo ho ke mně poslal a vůbec jsem po tom nepátral.

Domnívám se, že buď v nemocnici nebo snad u mne v bytě mluvil jsem s Janem Prantlem a při debatě jsem zjistil, že má v neděli cestu do Pocinovic s krytým dodávkovým vozem podniku v němž je zaměstnán. Při této příležitosti jsem ho požádal, aby mně vzal s sebou jednoho člověka ale nevyovětlil jsem mu, že tento chce jít za hranice. Když svolil domluvili jsme si, že svého muže přivedu dne 20.11.1949 o 20 hod. na beňovskou silnici za křižovatku k Novákoviciům. O více lidech jsme tehdy nemluvili.

Asi někdy kolem 14.11.1949 byl jsem volán telefonicky do nemocnice Josefem BOSÁKEM z Chomutova s nímž jsem se znal z doby



naší odbojové činnosti za okupace. Bosák prohlásil, že by mne v Klatovech rád navštívil. Domníval jsem se, že mne bude přemlouvat k zavedení potratu, snažil jsem se ho odmítnout. Na jeho naléhání jsem pak svolil a dohodli jsme se na tom, že za mnou přijede do Klatov dne 20.11.1949, kdy na něho budu o 18 hodině čekat u zadní branky nemocnice. Přes to jsem ale stále nevěděl, co bude ode mne chtít.

Ve stanovenou dobu jsme se se Bosákem sešli a on mne hned požádal, abych mu pomohl někam ke hranici a svůj úmysl odejít za hranice odůvodňoval tím, že si v Německu má vypořádat nějaké účty s Němci z doby, kdy byl jimi pronásledován a po 2 roky se za okupace skrýval. Vzal jsem ho proto k sobě do vozu a odjeli jsme k mému soukromému bytu. S námi jela moje manželka, která však nevěděla o čem jde a domnívala se, že je to pacient. Vůz jsem si dal do garáže a asi po 19 hodině jsem s Bosákem odešel přes město odkud jsem ho poslal k viaduktu na beňovské silnici. Při tom jsem měl dojem, že jsme sledováni a proto jsme se v cestou rozdělili.

Já jsem pak šel k hotelu Grand, kde jsem se sešel s očekávaným důstojníkem v jehož společnosti byla mně neznámá žena. Této jsem se zeptal, ví-li kde je stadion a pak jsem ji požádal aby důstojníka zavedla ke bráně stadionu a aby se vzdálila. Sám jsem šel za Bosákem k viaduktu a odvedl jsem ho ke stadionu, kde důstojník do- sud nečekal a řekl jsem mu, aby za nejvyšším bodem silnice počkal. Pak jsem se dočkal důstojníka a toho jsem zavedl po silnici až do blízkosti Beňov a k nám se připojil i Bosák, jehož jsme dohonili. Když jsme došli k místu, přijal za námi Prantl s vozem, jemuž jsem oba muže předal a sám jsem se vrátil domů.

Koho měl Prantl ve voze nevím ale měl jsem dojem, že zde již někoho má. Nevšiml jsem si, byl-li s ním i František Wiendl. Komu Prantl uvedené muže v Pociňovicích předal nevím, poněvadž jsem se o to nikdy nezajímal. Se všemi jsem se rozloučil slovy "zlomte vaz" a více jsem se o věc nestaral.

Za svoji pomoc jsem nepožadoval odměnu a nic jsem nepřijal. Ve svém skutku jsem neviděl nijaký zvláštní politický zásah ze strany a omylem jsem to pokládal za pouhou osobní pomoc postiženému, jemuž bylo ukřivděno, což je běžná věc u lékařů, kteří se vždy staví na stranu jakkoliv postižené osoby. Generál se ohlásil mně známým heslem a proto jsem předpokládal, že byl ke mně někým poslán ale toto jsem nezjišťoval proto, že jsem v tom nechtěl dál pokračovat.

Případ Bosáka jsem považoval za individuální a domnívám se, že tento muž se vrátí, poněvadž o něm vím, že je komunist a za hra-



nice odcházel z důvodů pouze osobních a ne politických.

Systematicky jsem se nikdy neobíral jakoukoliv činností protistátní a kromě těchto dvou zmíněných nepomáhal jsem jiným osobám při přechodu přes hranice. Svého činu srdečně lituji a věřím, že jsem nepoškodil zájmy státu a za svůj čin chci přijmout spravedlivý trest. Moje doznání je tímto úplné a nic jsem nezamlčel.

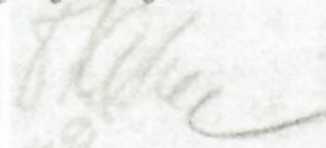
Více nemohu udati.

Přečteno, schváleno, podepsáno.

Vyslychající:



Vyslychaný:



Archiv bezpečnostních složek



## D o d a t e k

k zápisu o výpovědi MUDr. Jiřího K R B O E  
ze dne 31.11.1949.

Podotýkám jak jsem již uvedl v původním protokole, že Jana PRANTLA z Klatov znám velmi dobře již z doby okupace neb je to klatovák a pracoval v organizaci "NIVA. Po okupaci až do poslední doby jsem se s PRANTLEM stýkal vyjíměčně-náhodně. Poznávám, že PRANTL byl mnou léčen na končenič asi před dvěma léty v klatovské nemocnici, kde ležel asi 10 dní.

Myslím, že asi začátkem listopadu 1949 byl podnikový ředitel fy. ŠUMAVAN STEINBACH operován mnou na slepé střevo a ležel v nemocnici asi do 14.11.1949, kdy byl propuštěn. V té době navštívil STEINBACHA v nemocnici několikrátě Jan PRANTL a několikrátě při těchto návštěvách mě PRANTL vyhledal v nemocnici a dotazoval se na stav STEINBACHA. Před tím si ještě vzpomínám, že PRANTL mě navštívil v nemocnici v době, kdy jsem operoval Marii HRADECKOU, která byla zaměstnána v podniku ŠUMAVAN, která měla otevřenou frakturu ruky.

Při jedné návštěvě PRANTLA v nemocnici za STEINBACHEM svěřil jsem se PRANTLOVI, že v neděli dne 20.11.1949 budu muset jeti nahoru. PRANTL myslel na ŽELEZNOU RUDU, avšak já jsem mu později řekl do POCINOVIC. Dále jsem řekl PRANTLOVI, že bych potřeboval do POCINOVIC někoho svést a byl bych rád když tam nemusel jeti sám. PRANTL mě na to odpověděl, že by to bylo možné. Že jsem potřeboval osoby odvésti resp. někoho na hranice. Dopravití jsem PRANTLOVI přímo nesdělil. Po této rozmluvě aniž bych se s PRANTLEM na nějakém určitém termínu dohodl jsme se rozešli.

Myslím, že dne 18.11.1949 telefonoval jsem PRANTLOVI do podniku ŠUMAVAN a sdělil jsem mu, zda-li v neděli t.j. 20.11.1949 skutečně tam/Pocinovic/jede a ten člověk mohl by se tam svést. PRANTL mě na to odvětil, že ten člověk může čekati asi kolem 20 hod. na beňovské silnici. Tím skončil telefonický rozhovor.

K dalším věcím uvádím, že mě navštívil asi před 10 dny v nemocnici v dopoledních hodinách starší neznámý muž, ve stáří asi 55 roků, pod nosem knírek, prošedivělý, na sobě měl dlouhý kožich raglánový, na nohou černé komisi boty, asi 170 cm vysoký, a ohlásil se jména "KECHNER". Žádal vyšetření a přímo

Četl:

*Krbec*



strana k zápisu o výpovědi Jiří KRČEBA.

při této příležitosti, mě řekl, zda-li bych měl možnost jej dopravit ke hranici. Ihned jsem mu sdělil, že s tím nechci mít nic společného a odmítl jsem jej. Jmenovaný po této mé rozhluvě odešel.

Druhý den po 14 hod. opět onen neznámý muž mě navštívil v nemocnici v pavilonu, kdy jsem právě odcházel z operačního sálu a znovu mě žádal, abych jej dopravil ke hranici a sdělil, že by mu stačilo, kdybych jej dopravil na POCINOVICE. Mám dojem, že buď při první návštěvě nebo druhé mě řekl, že se jmenuje buď PODVOZIL nebo PODLEŠNÍ, avšak toto jméno je neurčité, poněvadž toto jméno řekl jaksi zamumlaně. Tento muž mě sdělil ještě že mu bylo ukřivděno a já jsem se domníval, že byl propuštěn z armády a nebo podobně. Pospíchal jsem na oběd a aniž bych s ním vedl další debatu řekl jsem mu, abych se ho zbavil, aby přišel někdy jindy, protože žádal přesný termín, řekl jsem mu, aby dne 20. 11. 1949 přišel kolem 19 hod. před hotel GRAND. Dále mě sdělil, že neví kde zmíněný hotel jest a že si proto přivede osobu, která bude znát Klatovy. Na to jsem se se zmíněným důstojníkem rozešel.

Dne 20. 11. 1949 po 19 hod. odešel jsem ze svého soukromého bytu v Klatovech, jak jsem již uvedl v protokole se zmíněným BOSÁKEM, kolem fy. KRČMA, po schodech k parečku, k Černé Věži, zde jsme odbočili vlevo směrem k pivovaru, odtud Školní ulicí na hlavní silnici kolem KINA. Zde jsem poslal BOSÁKA k železničnímu viaduktu a sám jsem odešel k hotelu GRAND. Zde jsem se sešel se zmíněným důstojníkem ve společnosti ženy. V muži jsem poznal návštěvníka z nemocnice, ženu jsem neznal. Řekl jsem jim víte kde je brána Stadionu a po jejich kladné odpovědi, jsem onu ženu požádal, aby jej tam zavedla a aby se tam nezdržovala a odešla, neboť jsem se bál blíže s ní přijít do styku resp. případu do hloubky. Tato rozmluva trvala několik vteřin. Ihned po této rozmluvě jsem odešel Voříškovou ulicí k viaduktu, kde se ke mě přidal BOSÁK a šli jsme po státní silnici ke Stadionu, kde nikdo nebyl. Minuli jsme křižovatku Janovice-Klatovy a došli jsme před otevřenou stádolu stojící po levé straně našeho směru chůze. Zde jsme se zastavili a za nějakou chvíli přijelo auto ve kterém jsem poznal krytý CAMILTON, které nás předjelo a zastavilo. Odešel jsem s BOSÁKEM ihned k autu, PRANTL nám vyšel vstříc vzal si BOSÁKA a odvedl jej do auta. Při tom jsem sdělil PRANTLOVI, aby ještě chvíli počkal, že přivedu ještě jednu osobu. Připouš-



strana k zápisu o výpovědi Jiřího KRBOE.

tím možnost, že před tím jsem řekl PRANTLOVI, že jáne o osobu důstojníka. Viděl jsem na PRANTLOVI, že nemá radost, že musí ještě čekat, ale při tom mě vyhověl. Podotýkám, že WIENDLA jsem u auta neviděl, ale mám dojem, že někdo svítil na pravé kole auta. Odešel jsem zpět ke bráně Stadionu, kde čekal v rohu vrat Stadionu onen důstojník sám. Sdělil jsem mu, co tak dlouho nejde a tento mě sdělil, že zabloudili. Ona žena přítomna zde nebyla. Na moje vyzvání jsme odešli po silnici a asi 50 kroků od auta PRANTLA nám přišel naproti WIENDL a šel vedle nás k autu. Cestou jsem se dotazoval zmíněného důstojníka na jméno, avšak tento mě sdělil, že na tom nezáleží. O ženě se mi vůbec nezmínil. Došli jsme k autu, WIENDL otevřel zadní dvířka, důstojník nasedl a řekl - ZLOMTE VAŽ a ihned jsem odešel a to poklusem jsem se vzdaloval, a odešel jsem domů asi 20.30 hod.

Převlékl jsem se a odešel jsem do kuchyně k PÄRTLUM kde mě manželka dala večeři. Zde byl přítomen můj tehán František PÄRTL a můj nevlastní otec Jaroslav TRNOVEC. Podotýkám, že jmenovaným osobám jsem nesdělil kde jsem byl a odkud jsem přišel. Rovněž manželka nevěděla kde jsem v té době byl. TRNOVEC byl u PÄRTLA na návštěvě proto, ježto se dotazoval na stavbu ústředního topení, které si zavádí doma.

Uvádím dále, že mě není známo kde zmíněný důstojník byl ubytován a také se mě s touto okolností nesvěřil. Rovněž mě není známo, odkud byla ona žena, která jej doprovodila od hotelu GRAND ke Stadionu.

Františka WIENDLA ml. znám ze SOKOLA a jeho otce Františka WIENDLA znám z ilegální organizace LIDICE. S WIEDLEM ml. nepřišel jsem po několik měsíců vůbec do styku a popírám se vši rozhodností, že bych s ním byl v nějaké protistátní organizaci. Rovněž mě nebylo známo, že by WIENDL dopravoval také nějaké osoby toho dne autem PRANTLA. Domníval jsem se, když jsem viděl WIENDLA ve společnosti PRANTLA u auta na beňovské silnici, že asi společně pracují.

Jan ŠTORKA znám velmi dobře jako klatovák, s tím se stýkám dosti často, navštěvuje je v bytě i v nemocnici, avšak nebyl jsem s ním zapojen do žádné protistátní organizace a o tomto případě s dopravou osob ke hranici nevěděl.

Rovněž mě není známo kdo je LOJZA. Nikdy jsem toto jméno neslyšel a rovněž mě není známo, že by se přechod uskutečňoval u POCINOVIC.

Není mě známo, že

četl:

*[Handwritten signature]*



strana k zápisu o výpovědi Jiřího KRBCE.

by v Klatovech byla nějaká protistátní organizace HONZA o níž bych mohl říci něco konkrétního. Rovněž jsem nebyl zapojen protistátně s nějakou osobou, která by se zabývala ilegálním převáděním osob odcházejících do zahraničí. Jedině v tomto případě, kdy jsem potřeboval s osoby dopravit do POCINOVIC na žádost zmíněného důstojníka, požádal jsem o pomoc PRNTLA, až kdy jsem se od něho dověděl, že bude mít cestu na POCINOVICE.

Jana MARTINU znám velmi dobře, avšak nikdy jsem s ním nemluvil ohledně přechodu hranic a také mě není známo, že by byl v nějaké protistátní organizaci.

Miroslava URBANA býv. úředníka hospodářského družstva ve Švihově znám velmi dobře jako kamaráda, ale rovněž popírám, že by prováděl nějakou protistátní činnost.

Více nemám k podotknutí.

V případě, že si ještě na něco vzpomenu, tak to uvedu.

Skončeno, přečteno a podepsáno.

Vyslychající:

*Gaus*

Vyslychaný:

*Krbec*

Archiv bezpečnostních složek



## II. D O D A T K

k zápisu\_o\_výpovědi Dr. Jiřího KRBŮE.

Pozapoměl jsem udati, že během okupace a to začátkem března 1945 jsem se poznal v Lukovišti, okr. Klatovy s ruským příslušníkem PETROVEM, který zde působil jako partyzán, kde tehdy bylo asi 30 ruských partyzánů. K této partyzánské skupině jsem došel z Klatov. Po skončení okupace stýkal jsem se většinou s velitelem této partyzánské skupiny npor. NIKOLAJ ROMANZOVEM, který asi v červnu 1945 odejel udělnivě do Protivína a od té doby jsem jej již nepatřil. Po osvobození PETROV odešel do Býrska, kde je dosud zaměstnán a příležitostně mě v Klatovech navštěvoval. Myslím, že asi v roce 1945 se PETROV oženil s jistou IICHAČKOVOU z PLEŠIN, okr. Domažlice a také jsem mu byl na svatbě. Vezl jsem jej autem máho tehána PÁRTLA do Blažova do kostela a zpět do PLEŠIN. Myslím, že na této svatbě se mnou nebyl František PÁRTL. Později dostal PETROV titul partyzána. Vzpomínám si, že si jednou hodlal odemně vypůjčiti peníze, ale vzhledem k tomu, že jsem právě operoval, poslal jsem jej na Františka PÁRTLA, který mu zapůjčil asi 1.500.- Kčs. Myslím, že tyto peníze PETROV nevrátil. S PETROVEM jsem mluvil naposledy asi před 3mi měsíci v Klatovech.

Podotýkám, že s PETROVEM ani s jeho manželkou jsem nebyl v žádném spojení stran ilegálních předchodu resp. v nějaké protistátní organizaci. Ani sám osobně jsem se mu nezmínil, že bych pracoval v nějaké ilegální organizaci.

Ohledně zmíněného generála uvádím, že tento mě žádal v druhém rozhovoru v nemocnici, když jsem jej při první návštěvě odmítl, že mu stačí, když jej dopravím na POCINOVICE. Konkrétně se nevyjádřil, kde hodlá z auta vystoupiti a kdo jej tam bude čekat. Po krátkém svém přemýšlení a rozhodnutí, jsem se rozhodl, že ho zavezu tam kam si přeje, t. j. na POCINOVICE. Sdělil jsem onomu generálovi, že jest-li chce, tak aby přišel v neděli 20. 11. 1949 před hotel GRAD v Klatovech. Odpověděl mě, že neví, kde to je. Řekl jsem že nemám ani chuť mu to zjišťovat, doufaje, že se ho aspoň částečně zbavím. Generál se s tím spokojil, prohlásil, že se v tu dobu dostaví před hotel GRAD a byla určena doba na 19 hod. Dále mě sdělil generál, že si musí obstarati někoho, kdo by mu ukázal, kde ten GRAD je. Tím byl rozhovor ukončen. Skutečně neví, odkud zmíněný generál byl, kde posledně sloužil a kde bydlel. Také se mě nesvěřil o tom, zda-li je zde v Klatovech

Dotl:



ubytován resp. zda odjede pryč. Myslím, jak jsem již uvedl, že se prohlásil jménem, které zamumlal a to buď PODLESNÝ nebo PODLIPNÝ. Snad jsem jej tázal opětovně na jméno, ale generál již mě to neřekl. Ale vím určitě, že se zmínil při rozhovoru, že je generálem, ale že je dávno ve výslužbě.

Jak jsem již uvedl, hodlal jsem původně zmíněného generála odvésti svým osobním autem, avšak toto jsem neučinil proto, ježto jak jsem již uvedl v původním protokole, sesšel jsem se náhodně v nemocnici v Klatovech s PRANTLEM, kterému jsem se svěřil, že v neděli musím jet nahoru. PRANTL myslel, že pojedou do ŽELEZNÉ RUDY, avšak toto jsem mu vyvrátil s tím, že potřebují jeti na POCINOVICE, svým autem. PRANTL mě na to odpovídal, že pravděpodobně dne 20. 11. 1949 večer pojedou na POCINOVICE, že by mě tam vzal. Odpovídal jsem mu, že by se mě to hečilo, že bych tam sám nemusel jezdit, ale že bych byl rád, kdyby tam vzal jednoho známého a né mě. PRANTL s tím souhlasil a rozešli jsme se. Podotýkám, že PRANTLA jsem se neptal kam on pojedou, s kým pojedou a jaký účel jeho cesta povede. Později jak jsem již uvedl v původním protokole, jsem PRANTLA telefonicky volal do ŠUMAVANU, kde mě potvrdil na můj dotaz, že pojedou já jsem se zeptal jest-li pojedou přes BEŇOVY a když přisvědčil, tak jsem s ním navrhl, že bych počkal se svým známým na beňovské silnici kolem 20 hod. PRANTL s tím souhlasil a tím byl telefonicky rozhovor ukončen. Ostatní jsem již uvedl v původním protokole.

Podotýkám, že PRANTL jak při rozhovoru v nemocnici, kde jsem jej žádal o dopravu zmíněného generála nezmínil se o tom, že bude dopravovat nějaké osoby pro WIENDLA a nebo, že s ním pojedou WIENDL. Uvádím, že s WIENDEM jsem se vůbec nestýkal, nikdy jsem s ním nepřišel do žádného styku a prohlašuji, že jsem neměl to nejmenší tušení, že toho dne bude dopravovat nějaké osoby k POCINOVICUM autem PRANTLA a že dne 20. 11. 1949 večer je na beňovské silnici dopraví do auta.

Uvádím, že mě není známo kolik osob, když jsem přivedl zmíněného generála od Stadionu sedělo v autu.

Podotýkám, že v den pohřbu býv. pres. Dr. BENEŠE, t. j. dne 8. 9. 1948 jsem se účastnil smuteční trýzny v sokolském stejnkroji na náměstí v Klatovech. Večer toho dne jsem byl v nemocnici, kde jsem v té době ještě bydlel se svou manželkou. Myslím, že 9. 9. 1948 v noci kolem asi 1 hod. volal telefonicky do nemocnice tajemník MNV STRÁNSKÝ, že mě moc žádá, že mu záleží na jednom zvláštním případě, že se jedná o průstřel, jest-li bych to mohl jít osobně ošetřit. Jméno zraněného však mě nesdělil. Tuto noc jsem neměl službu, avšak

četl:

*Kibec*



strana\_k\_II. \_dodatku\_Jiřího\_KRBOCE.

ihned po telefonickém rozhovoru jsem odešel ihned na sál, kde mě uvítal již přítomný STRÁNSKÝ, kde mě sdělil, že jeden jeho milicionář byl postřelen. Odpověděl jsem do břicha?né do kolena. a to již jsem poznal JIŘÍKA, kterého znám velmi dobře z Klatov. Podotýkám, že se jednalo o těžké zranění a to průstřel kolenního kloubu. Zmíněného JIŘÍKA jsem ošetřil a on zůstal několik týdnů v nemocnici.

Podotýkám, že s PRANTLEM jsem nikdy o střelbě na zraněného milicionáře JIŘÍKA nemluvil a rovněž i PRANTL se mě s touto okolností nezmínil. Prohlašuji, že jsem nebyl v žádné ilegální organizaci a nemám o tom žádné vědomosti. Dále uvádím, že s Miroslavem MAREM jsem se znal z Klatov ze sportu, avšak nebyl jsem s ním v žádné protistátní organizaci. Z doslechu jsem se dověděl, že uprchl ilegálně do Německa.

V závěru uvádím, že se přiznávám k tomu, že jsem dvěma lidem dopomohl k hranicím. Neměl jsem v úmyslu tím poškodit stát, nýbrž udělal jsem to ze zvyklého stanoviska lékařů, kteří pomáhají lidem. Mnoho odpřisáhnouti, že toto byl můj jediný případ, kdy jsem se provinil a že jsem nikdy jindy ani jediné osobě podobným způsobem nepomohl.

Dále uvádím, že zmíněnou ženu v doprovodu t. zv. generála jsem neznal. Nevypytával jsem se jí na podrobnosti a žádal jsem od ní jen aby ho odvedla ke Stadionu. O totožnosti t. zv. generála nevím, a nepátral jsem po něm. Upokojil jsem se partyzánským heslem "KECHNER" z doby okupace. Vždycky jsem bývalý partyzán, kdykoli něco odemne chtěli vycházet vždy z nejlepší ochotou vstříc.

Více nemám k podotknutí.

Skončeno, přečteno a podepsáno.

Všecké údaje jsem učinil podle pravdy bez nátlaku ze strany vyšetřujících orgánů.

Vyslýchající:

Vyslýcháný:

Archiv bezpečnostních orgánů